

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Peccatis Et Gratia, Fide, Spe, Et Charitate

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Difficultas II. An Universali revelato sint de Fide Particularia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82969)

men ex operationibus devenimus in notitiam principiorum, ex principiis in notitiam prædicatorum constitutivorum, quæ sunt definitiva rerum.

INSTAT. Corpus est in loco formaliter per Ubi accidentale modale, nec tamen ideò de fide est Christum in templo habuisse Ubi distinctum.

RESPONDETUR. Non est æquè certum, Ubi esse modalitatem ac hominem esse animal rationale: hinc non habetur fundamentum sufficiens imperandi actum fidei circa Ubi modale Christi, in templo. Casu autem, quo alicui certum id esset, & ex altera parte DEUS etiam sentiret, esse in loco, perfici nonnisi per Ubi modale, tunc ad credendum hoc Ubi, exportigeret se fides, ut in simili dictum supra. Quando autem addit, aliud esse rem includi virtualiter in materia de fide, & aliud eam inclusionem esse de fide. Ad hoc dici potest, hæc quidem distingui, sed ubi aliunde constiterit, esse hanc inclusionem; etiam illa inclusio, erit de fide.

Obicit Quintò. Repugnat esse de fide identitatem unius cum alio, si ea identitas non est revelata. Atqui revelato verbi gratià Ly Homo, non revelatur identitas illius cum animali rationali: universaliterque, quando duæ veritates solis vocibus differunt, tunc sine dubio una in altera revelatur. Nam si de fide est esse gladium, de fide est esse ens.

RESPONDETUR. Negando, quòd revelato Ly Homo, non reveletur identitas illius cum animali rationali: quia ab animali rationali, non est præcisio hominis, hinc si unum reveletur, revelatur & aliud; nec apparet quod ex objecto sit maior identitas inter ens & gladium, quam inter hominem & animal rationale in ordine ad hoc, quòd neutrum illorum ad invicem præscindi possit; si autem præscindi non potest, revelatur; dictum enim supra, ea quæ à se non præscindunt, semper revelari unà.

DIFFICULTAS II.

An Universaliter revelato sint de Fide Particularia?

REvelatio in Universaliter, est revelatio particularium in confuso, quæ phrasim rigorosè loquendo non deberet à nobis acceptari; ne hac phrasi videamur consentire cum iis, qui dicunt, quòd Universaliter, nihil aliud sit, quam singularia confuse cognita. Quia tamen usus obtinuit revelationem Universaliter confusam appellare, cum multis præstabit loqui. Potius enim deberet appellari revelatio in toto potestativo. Porro universaliter revelationem, sufficere ad credenda particularia docet Suarez, Valentia, Lugo; quamvis cum aliqua restrictione. Et Ripalda disp. 8. numero 51. Negat disput. 6. Ariaga.

Examinanda argumenta utriusque partis, Affirmativæ partis.

PRIMUM ARGUMENTUM est. Quando aliquid revelatur à DEO, revelatur ejus essentia Physica & Metaphysica, licet non ita distinctè: quia essentia non distinguitur à re revelata. Unde Deus revelans Christum esse hominem, revelat eo ipso, illum habere corpus & animam. Ergo qui revelat Universaliter, revelat illi omnia singularia, quæ sunt quasi partes componentis illam collectionem universaliter. Quod ipsum Confirmatur: quia Sacerdos baptizans puerum aqua ex mari hausta, non potest sine Hæresi negare hunc puerum esse baptizatum, & tamen hoc nescit, nisi revelatione universaliter.

RESPONDET huic argumento Lugo. Quod scilicet negans hunc puerum esse justificatum, non videatur esse hæreticus: nam hæreticus is solùm est, qui negat id quod tota Ecclesia Catholica credit, quæ nonnisi sub conditione credit hunc infantem esse justificatum. Imò ipse baptizans potest cogitare, quòd aqua illa verè gratià non sit naturalis, sed quod dæmon supponit artificialem, nec constet de fide, dæmonem id non fecisse. *Hæc responsio*

NON SATISFACIT. Quia licet nolens credere Parochus puerum à se baptizatum esse justificatum, non foret hæreticus, saltem committeret peccatum infidelitatis. Quod si committit peccatum infidelitatis, apparet quòd illi non crederet, foret infidelis, adeòque illam particularem esse de fide. Illud de aqua non tenet: quia non adfert prudentem formidinem: sicut quando audita est vox de cælo: Hic est Filius, ut inquit ipse Lugo, potuissent Apostoli formidare: Anibi non sit alius qui ab ipsis non videretur, sed tantum à Moyse & Elia. Item an dæmonis ope voces illæ formate non fuerint: quæ tamen omnia non oberant, ne tunc elicerent actum fidei Apostoli: eò quòd non possent habere formidinem prudentem, quam nec in dicto casu habet Parochus. *Hinc*

RESPONDERI potest argumento Negando Consequentiam. Ratio quia totum à partibus simul sumptis collectivè non potest præscindere. Hinc uno revelato & aliud revelatur; universale autem præscindit à particularibus. Rursus in particulari sunt duo: unum, Natura; & aliud, hæcitas. Licet ergo revelato Universaliter reveletur natura, non tamen revelatur hæcitas, seu particularitas utpote non contenta formaliter in Universaliter. Quod si non revelatur hæcitas, non erunt particularia de fide; nihil autem simile reperitur in casu Antecedentis.

SECUNDUM ARGUMENTUM est, quo utitur Lugo, & supponit aliud esse aliquid in se de fide, & aliud nobis: Supponit rursum, easdem voces non eodem modo significare omnibus, mentem loquentem.

loquentis, tunc sic arguit. Certum est Deum revelantem omnes parvulos ritè baptisandos fore justificandos, non cognovisse confusè parvulos illos, sed distinctè & hunc & illum: homo tamen audiens illam vocem DEI de justificatione parvulorum, non cognoscit eos nisi confusè, & ideo nec cognoscit distinctè mentem DEI. Unde si homo haberet aliunde scientiam infusam de omnibus & singulis parvulis ritè baptisandis, audiens postea à DEO, tales fore justificandos, distinctè cognosceret de quibus loqueretur DEUS, & per Consequens crederet fide Divinà. Ergò cum de Ly Rite constet baptisanti, justificatio baptisati, erit illi de fide.

RESPONDERI potest. Quamvis DEUS non præcindat formaliter ut dictum alibi, præcindit tamen virtualiter, consequenter apprehendit etiam rationes communes, non formaliter sed virtualiter; ita verbi gratià dicendo, uno eodemque actu: Petrus est homo, Paulus est homo, & sic in infinitum, de aliis individuis possibili- bus, quæ omnia individua conveniunt in hoc, quòd sint animal rationale, ita tamen id dicit, ut præcindat virtualiter, rationem communem hominis, à particularibus. Sic etiam in præfenti dicit Deus: Petrus baptisatus justificatur, Paulus baptisatus justificatur; & omnis ritè baptisatus justificabitur, cum hoc tamen fiat, ut possit præcindere virtualiter, rationem ut sic baptisati. Supposito ergò quòd Deus potuerit virtuali quadam Universalis fabricatione, habere cognitam hanc propositionem: Omnis ritè baptisatus justificabitur, cum etiam quòd de facto habuerit talem actum importet suppositio questionis, quæ inquit: An universaliter revelatum, possit in particulari credi fide Divinà; insuper luadet ratio, quia si nihil obstat, supponendum est relaxasse in mente Divina rem revelatam, eo modò, quo, illam expressit nobis revelatione passivà. Cum ergò revelatione passivà hanc Universalem Baptisatus justificabitur expresserit, danda erit Deo illius Universalis proportionata cognitio, ne dicatur dixisse id quòd non cognovit. Ergò restabit querere de hac formalitate: An ex vi illius universalis revelati, sequatur, Particularia revelari ex mente etiam divina, & cadere sub fidem; non videtur autem quomodo revelentur in Universalis, cum universale à particularibus præcindat. Categorice ergò ad argumentum dici potest, quòd DEUS non cognoverit confusè baptisandos, sed distinctè, ita tamen ut virtualiter præciderit rationem communem baptisati & hanc solam revelavit dicendo: Ritè baptisatus justificatur, & quia rationes communes præcindunt à particularibus revelatà illà Universalis poterunt non revelari particularia, consequenter nec esse de fide.

TERTIUM ARGUMENTUM est, quo utitur Ripalda citatus num. 32. Veritas singularis non

solum à Deo cognoscitur distinctè, sed etiam hominibus manifestatur: nam cum manifestatur aliquod prædicatum convenire specifico sive generico subiecto & simul manifestatur subiectum singulare sub ea specie, aut genere contineri, manifestatum relinquitur ei singulari subiecto tale prædicatum convenire.

RESPONDETUR. Concedendo, quòd veritas singularis à Deo distinctè cognoscatur. Nego tamen eam in Universalis cognosci: quia per nos universale præcindit à singularibus. Negatur item, quòd manifestatio universalis, manifestetur subiectum singulare, hocque probati debuisse.

Pro parte Negativa.

PRIMUM ARGUMENTUM est. Quia non potest credi hunc ritè baptisatum justificatum esse, nisi per discursum, ita ut assumatur hæc Major: Omnis ritè baptisatus justificabitur; poneturque Minor. Hic est ritè baptisatus. Ubi autem locutus est DEUS, quòd hic, sit ritè baptisatus.

RESPONDERI potest. Non posse credi hunc ritè baptisatum esse, nisi per discursum virtualem. Sed Nego ex alijs dicendis, ipsum, officere fidei Divinæ. Quando autem in discursu illo virtuali assumitur illa propositio: Sed hic est ritè baptisatus; non assumitur tanquam evidens naturaliter præcisè: sed assumitur ut revelata à Deo: quia scilicet evidentia illa, quæ habetur de aqua naturali, & de alijs adhibitis in baptismo, cum hoc particulari, ostendit esse connexionem Revelationem Divinam, eamque applicat, ut faciunt etiam motiva credibilitatis. Unde ulterius erit illa Minor de fide, non prout evidens, sed prout contenta in universalis, quam continentiam ostendit & applicat prædicta evidentia.

SECUNDUM ARGUMENTUM est. Quia si revelatio universalis etiam particularia sunt de fide, debet constare hanc Particularem, contentam esse sub illa universalis, cum dentur baptisati, & tamen non ritè. De qua ipsa continentia vel debet constare per evidentiam physicam, vel moralem. Si per physicam. Ergo Concilium Tridentinum fuisse legitime congregatum non erit de fide: quia nos sequentes, non habemus de hoc evidentiam physicam. Non etiam sufficit evidentia moralis; quia alias non solum baptisanti, sed etiam nobis alijs, poterit esse de fide, hunc baptisatum justificatum esse, eo quòd habeamus moralem evidentiam, hunc Sacerdotem probum, non voluisse proferre verba, sine intentione. Hinc si hanc certitudinem moralem non haberemus, deberemus illum rebaptizare. Habemus item moralem certitudinem de consecratione hostiæ: quia alias illam adorare non possemus. De susceptione item Presbyterii quia alijs curaretur reordinatio, & ta-

meti

men hæc omnia, non sunt de fide. Ergo non sufficit evidentia moralis.

RESPONDETUR. Evidentiam in præfenti proportionari & assimilari evidentia, & luminoso oculari: sicut ergo in lumine, potest esse unum minus alio, sic etiam in evidentia intellectuali, potest esse una, minor alia. Et sic principia dicuntur esse evidentiora præ Conclusionibus. Et quod dicitur de evidentia intellectuali ut sic; idem dici potest de specie evidentia intellectualis, hoc est evidentia morali; quæ etiam potest esse major & minor. Et sic dicente mihi Petro de cuius veracitate mihi constat moraliter, ita se habere historiam, habeo de historia evidentiam moralem, quam tamen superat evidentia moralis quam habeo, quod plures sint in Urbibus à me non visis binoculi, monoculis, & quod Roma sit. Posita autem majori & minori evidentia morali, illa fidei subvenire debet, quæ non tantum auferat omne dubium, sed & omnem prudentem formidinem. Cujus ratio est: quia assensui certissimo fidei, hæc non nisi proportionatur ratio applicans, hoc vel illud, contineri in revelato, hoc vel illud dictum esse à Deo. Quia ergo in nobis qui non baptisavimus, Item de consecratione hostiæ, vel Legitima ordinatione, non habetur evidentia expellens omnem prudentem formidinem; sed non nisi dubium, sit ut hæc nobis, non sint articulus fidei. Quæ evidentia excludens omne dubium, sed non excludens omnem prudentem formidinem est quidem non serviens imperando actui fidei; sufficit tamen ut verbi gratia adoretur Eucharistia non sub conditione, ut non iteretur baptisimus, ut non fiat reordinatio. Cujus ratio est: quia evidentia, quæ est requisita ad non adorandum sub conditione, ad non reiterando Sacramenta, est non nisi ut prudentia supernaturalis oppositum dictare non possit, vel suspendere imperium absoluti actus. Jam autem ad hoc, ut supernaturalis prudentia operetur, non est necesse semper excludi omnem formidinem, sed sufficit excludi dubium: nam etiam prudentia naturalis, potest ad hoc solum attendere. Jam autem prudentia naturalis & supernaturalis motivis non differunt. Certè autem prudentia naturali acceptatur missus legatus à Principe verbi gratia, quando non deprehenditur prudenter positive subesse literis falsum; ita & in presenti poterit sese exercere prudentia supernaturalis præsertim cum adoratio, non debeat esse actus ex objecto certissimus. Dixi autem ad fidem requiri amotionem omnis prudentis formidinis: quia non est necesse, ut etiam imprudens amoveatur: quia imprudentem formidinem etiam interdum principia lumine naturæ nota non excludunt; prudens est in nobis formido, quod forte baptisans non fecerit intentionem, sed non habemus fundamentum dubitandi rationemq:

ipsi autem baptisanti, nulla potest esse formido de ea, quam in se experitur intentione.

TERTIUM ARGUMENTUM est. Quia si revelatio in Universalis foret de fide, plurimi forent articuli fidei.

RESPONDETUR. Quod non: quia de Minoribus multis, non habetur evidentia excludens omnem prudentem formidinem.

His pro utraque parte prædictis.

PRÆMITTO PRIMÒ. *Universale dupliciter accipi posse. Primò physicè pro ipsa particularium collectione. Secundò accipi potest Metaphysicè, seu pro ratione communi omnibus particularibus. Quia verò admittimus præcisiones objectivas, consequenter dicitur, quod in illa ratione communi, non sint ullæ differentie particularium. Ulteriusque in Logicis dicebatur veritatem universalis Metaphysici, esse unitatem objectivam & non formalem tantum: quia non tantum à conceptu meo denominatur universale unum, sed ipsum etiam objectum illius conceptus, pro statu intentionali est unum: quia in illo, pro statu intentionali, nullæ latent differentia, quæ pallientur à nostro intellectu non ab simili modo, quo injustitias nostras docent hæretici latere in nobis, & vestiri palliique justitiæ Christi.*

PRÆMITTO SECUNDÒ. *Formare in nobis Deum conceptum Universalis physicè spectati. Ratio quia aliàs non esset omniscius.*

PRÆMITTO TERTIÒ. *Quod Deus possit formare conceptum, etiam Universalis Metaphysici, non formaliter quidem sed æquivalenter. Ratio. Tum quia ut dictum aliàs potest præcindere æquivalenter. Tum quia aliàs enuntiando nobis propositiones quæ de se indicant universale Metaphysicum, nesciret, quid diceret. Tum quia nullum est in hoc absurdum, modò ut dixi, præcisio non sit formalis: præcisio enim formalis multipliciter actuum, in adæquationem noscendi &c. importat, quæ omnia imperfecta sunt. His præmissis.*

ASSERO PRIMÒ. *Particulare revelatum in Universalis physicè accepto, est objectum fidei Divina.*

RATIO, quia universale physicè acceptum, est revera illa ipsa particularia, complectiturque singula divisim, nec physicè acceptum præcindere potest ab illis particularibus. Sicut quinque non præcindit à quinque unitatibus. Ergo si Universale illud est revelatum, etiam particularia illa erunt revelata, atque adeò objectum fidei Divina.

ASSERO SECUNDÒ. *Revelatio in Universalis physicè accepto, est potius revelatio particularis, singula particularia, in particulari efficiens.*

RATIO. Quia dicta revelatio, non attingit rationem aliquam communem, sed non nisi particularia: cum tamen revelatio Universalis, debeat attingere rationem communem, à qua tanquam objecto, denominetur universalis. Appella-

R. P.
THE MLOI
zia nowsk
Tom de Z
D. VI

Appellari tamen potest aliquomodo universale: quia scilicet non uni competit; ad eum modum, quo dicuntur bona in communi, non quod alicui rationi communi abstractæ à particularibus debeantur, sed quod non sint unipersonæ appropriata.

ASSERO TERTIO. *Deus revelans aliquod universale Metaphysicè acceptum non revelat particularia quæ talia.*

RATIO, quia DEUS revelando universale, revelat nonnisi id, quod dicit universale; sicut revelando hominem, revelat id quod dicit homo: aliàs non revelaret universale, sed revelaret non universale, revelando scilicet id, quod non dicit universale. Sed universale Metaphysicè spectatum, non dicit particularia, utpote à quibus præcindit. Ergo illa non revelat DEUS tunc.

ASSERO QUARTO. *Deus revelando universale Metaphysicè acceptum, revelat rationem communem particularibus.* Supponit assertam diversam hanc esse propositionem. Universale dicit particularia quæ talia, & universale importat rationem communem particularibus. Prior propositio sensum hunc habet, quod particularia includantur in universali, quod falsum per nos. Imò dictum in Logicis inclusionem particularium, esse destructivam universalis, quia est destructiva unius apti inesse pluribus. Secunda autem propositio hunc sensum habet, quod universale dicat aliquod prædicatum, quod & inesse pluribus & de illis prædicari possit, quæ propositio est vera. *Hoc posito*

RATIO asserti est. Si DEUS revelando universale Metaphysicè acceptum, non revelat rationem communem particularibus, & revelaret universale ut supponitur, & non revelaret, quia universale Metaphysicè acceptum, est essentialiter ratio communis particularibus, quam tu negas revelari.

ASSERO QUINTO. *Deum revelando aliquid in Universali, revelare & Physicè & Metaphysicè sumptum Universale.* Revelat physicè sumptum, quia distinctè cognoscit particularia, & interrogatus Deus de aliquo particulari, an sciret illud, ex vi illius revelationis? non diceret: Nescio. Ergo apparet, quod illam particularem cognoverit; & quia non aliud revelat & aliud cognoscit, etiam illa particularia revelabit licet in communi. Quod autem revelet tunc etiam universale Metaphysicè acceptum. Ratio: quia revera revelat aliquid commune pluribus, & de illis prædicabile; hoc autem est universale Metaphysicum. Imò si non revelaret universale Metaphysicum, virtualiter à se factum, diceret aliquid, quod non sciret, ut innuimus supra.

ADDO quando constat fide, quod homo hic sit legitimè baptizatus, attendi maxime ad revelationem universalis physicè sumpti:

quia hoc solum potest formalizare ut illa propositio sit de fide, quia vi universalis Metaphysici, non importatur hic in individuo homo, & tamen articulus fidei procedit de hoc in individuo homine. Cæterum qui diceret revelationem de justificandis verbi gratià ritè baptizatis, processisse secundum illam nonnisi virtuales præcisionem, ægrè convinci posset, quod revelato universali, revelentur particularia.

DIFFICULTAS III.

An Revelata Radice sit de Fide Passio?

EUndem titulum sic alii proponunt. An revelatio virtualis sufficiat ad fidem; hoc est: An revelato, quod Christus sit homo, sit de fide quod sit risibilis.

Punctum Difficultatis 1.

Proponuntur Argumenta Partis Affirmantis.

PRIMUM ARGUMENTUM est. Si cum DEUS revelaret Christum esse hominem, revelavit hoc ipso risibilem, potest revelatio virtualis sufficere ad objectum formale fidei. Sed DEUS revelando Christum esse hominem hoc ipso revelavit Christum esse risibilem. Ergo. Minor probatur. DEUS revelando Christum esse hominem revelavit secundum cognitionem, quam habebat de Christo homine, non quatenus est virtualiter humanitas Christi à risibilitate illius præcindibilis, sed potius secundum cognitionem expressivam humanitatis Christi, ut est Christus in se realiter: Oppositi enim docent istas præcisiones non dari in DEO, & posito quod DEUS præcindat unam rationem ab alia identificata realiter, tribueretur illi cognitio, nonnisi imperfectis cognoscitivis debita.

RESPONDETUR. Duplici modo præcisiva cognitio fieri potest. Primo præcisione formali, quæ fit per plures actus, & excludit in eodem actu, etiam attingentiam distinctam particularium. Secundo potest poni præcisio virtualis, quæ id faciat, quod facerent plures actus inadæquatè attingentes, & secundum quam, ita attingatur una formalitas, ut simul etiam attingatur identitas illius realis, cum alia formalitate. Quamvis ergo in DEO, non ponantur à nobis præcisivæ formaliter cognitiones, ponuntur tamen præcisivæ virtualiter. Quod si illa ponantur, sicut, si DEUS præcisivè formaliter cognosceret, posset revelare formaliter humanitatem, non revelando risibilitatem; cum cognoscat præcisivè virtualiter, cur secundum illam præcisivam virtualiter cognitionem, non poterit revelare formaliter humanitatem, non revelando formaliter risibilitatem? *Neque valet* quod ulterius dicit, proprietates, nullà vi à sua radice separabiles, & cum eadem convertibiles, non

(g)

posse